

Epistola lui Pavel către Efeseni (2) - Stanley Bruce Anstey

Capitolul 2

LUCRAREA LUI DUMNEZEU: EL FORMEAZĂ BISERICA (ADUNAREA) ȘI O FACE VASUL SĂU DE MĂRTURIE

În capitolul 1 se prezintă ceea ce Dumnezeu a hotărât în veșnicie cu privire la Hristos și la Biserică (Adunare); în capitolul 2 este prezentat ceea ce face Dumnezeu în timpul nostru: în prezent, El adună materialul din care va fi alcătuită Biserica, prin aceea că El cheamă credincioși dintre iudei și dintre păgâni și îi adună într-*un singur trup* (Efeseni 3.6). Este un vas special de mărturie, pe care El îl formează în vederea prezentării gloriei lui Hristos în lumea viitoare (Împărăția milenară). În timpul intermediar, acest vas a devenit locuința lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt, ca o mărturie prezentă a harului Său în această lume.

Trei stări de nebiruit au fost depășite prin îndurarea, dragostea și harul lui Dumnezeu

În capitolul 2 vedem materialul, pe care Dumnezeu l-a ales, într-o stare extrem de nevrednică. Bărbați și femei din poporul iudeu și din poporul păgân sunt *morți* în păcate, *foarte departe* de Dumnezeu din punct de vedere moral, iar între ei/ele există *prejudecăți și discordie etnică* profundă. Așadar, există trei condiții aparent de netrecut care se aștern peste întreaga scenă în care Dumnezeu intenționa să lucreze. Acestea ar fi:

- *moartea* spirituală (Efeseni 2.1)
- *depărtarea* morală față de Dumnezeu (Efeseni 2.13)
- *discordia* națiunilor (Efeseni 2.15.16)

Satan se opune, de asemenea, împlinirii sfatului lui Dumnezeu și caută astfel să zădărnicească realizarea planului lui Dumnezeu. Dar aceeași mare putere, care în capitolul 1 L-a scos pe Hristos din moarte și L-a așezat la dreapta lui Dumnezeu, este văzută în acest capitol învingând aceste mari obstacole ale *morții, depărtării și discordiei*, astfel încât planul lui Dumnezeu va fi realizat.

La fel ca în primul capitol, vedem și aici cum toate cele trei Persoane ale Dumnezeirii sunt implicate în realizarea a ceea ce Dumnezeu și-a propus. Există:

- lucrarea lui „*Dumnezeu*”, care ne-a înviat și ne-a creat în Hristos (Efeseni 2.1-10)
- lucrarea lui „*Hristos*”, care ne-a răscumpărat și ne-a împăcat (Efeseni 2.11-13)
- lucrarea „*Duhului*”, care îi reunește pe iudeii credincioși și pe păgânii credincioși într-*o singură* persoană nouă și le dă acces la Tatăl (Efeseni 2.14-22).

1. Moartea spirituală este biruită (versetele 1-10)

În primul rând, este lucrarea lui Dumnezeu de a ne aduce la viață și de a ne crea în Hristos, depășind astfel obstacolul morții spirituale.

Versetele 1-3

Efeseni 2.1-3: ... și voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre, în care ați umblat odinioară, potrivit veacului lumii acesteia, după căpetenia autorității văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării; printre care și noi toți trăiam odinioară în poftele cărnii noastre, făcând voia cărnii și a gândurilor și eram, din fire, copii ai mâniei, ca și ceilalți.

Trei forțe opuse domină și controlează pe cei pe care Dumnezeu i-a prevăzut pentru formarea acestui nou vas: „lumea”, „căpetenia autorității văzduhului” (diavolul) și „carnea”. Această stare de moarte spirituală nu este o stare care nu poate da socoteală, căci acești morți sunt descriși ca fiind vii. Pentru Dumnezeu, ei sunt morți; dar sunt foarte vii pentru influențele *lumii*, ale *cărnii* și ale *diavolului* și sunt stăpâniți de acestea.

Versetele 4-6

Efeseni 2.4-6: Dar Dumnezeu, fiind bogat în îndurare, pentru dragostea Lui mare cu care ne-a iubit (fiind și noi morți în greșeli), ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sunteți mântuiți) și ne-a înviat împreună și ne-a așezat împreună în cele cerești, în Hristos Isus, ...

Dar trei motive divine L-au determinat pe Dumnezeu să acționeze: „îndurarea”, „dragostea” și „harul” Său. Și s-au produs trei mari rezultate: El „ne-a adus la viață” împreună cu Hristos, „ne-a înviat împreună” cu El și „ne-a așezat împreună cu El” în locurile cerești în Hristos.

„Adus la viață” se referă la împărtășirea de viață divină în suflet, prin care facultățile spirituale ale unei persoane devin active, astfel încât ea este capabilă, ulterior, să primească comunicări divine. Păgânii predestinați („voi”; Efeseni 2.1) și iudeii predestinați („noi”; Efeseni 2.5) au experimentat această putere dătătoare de viață¹. Rezultatul: amândoi (credincioșii dintre păgâni și credincioșii dintre iudei) au fost aduși la viață împreună din starea de moarte spirituală și li se permite să „șadă împreună în locurile cerești în Hristos Isus”. Expresia „cu Hristos” indică unirea noastră cu El în viață, iar „în Hristos” indică noua noastră poziție înaintea lui Dumnezeu în El. În prezent ședem în ceruri *în* Hristos, dar când El va veni și ne va lua în ceruri, vom fi așezați acolo *cu* Hristos.

Versetul 7

Efeseni 2.7: ... ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătate față de noi, în Hristos Isus.

Versetele 1-3 descriu ceea ce am fost *în trecut*, și anume sub stăpânirea lumii, a cărnii și a diavolului. Versetele de la 4 la 6 descriu poziția noastră *prezentă*, ca fiind înviați și așezați împreună cu Hristos în lumea cerească. Și, în sfârșit, versetul 7 ne spune ceva despre locul nostru *viitor* de fericire.

În „veacurile viitoare” (Împărăția milenară și starea veșnică), Dumnezeu, în fața tuturor creaturilor Sale, va arăta „nemărginita bogăție a harului Său, în bunătate față de noi, în Hristos Isus”. Se presupune în mod obișnuit că acest verset se referă la bogăția harului lui Dumnezeu care ne va fi arătată în acea zi viitoare, dar nu acesta este sensul versetului. Lumii i se va arăta

¹ Remarca redacției: El spune: „pe când [noi] eram morți în greșelile noastre”. Aceasta se referă la iudei, în rândul cărora Pavel se numără.

bogația nespuse de mare a harului Său (Efeseni 2.7). Nouă ne este arătată acum prin Duhul Sfânt, în timp ce petrecem timp în prezența Sa, în părtășie cu El (Ioan 16.13-15); nu trebuie să așteptăm până în acea zi pentru a experimenta minunile harului Său.

Versetele 8,9

Efeseni 2.8,9: Pentru că prin har sunteți mântuiți, prin credință; și aceasta nu de la voi; este darul lui Dumnezeu: nu din fapte, ca să nu se laude nimeni.

Această lucrare a lui Dumnezeu este în întregime „prin har”. Pentru a sublinia acest lucru, ea este menționată a doua oară. Chiar și „credință” pentru a crede aceste lucruri minunate și pentru a fi salvat este un „dar al lui Dumnezeu”. Noi nu avem nimic cu care să ne putem „lăuda” personal.

Versetul 10

Efeseni 2.10: Pentru că suntem lucrarea Sa, creați în Hristos Isus pentru fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să umblăm în ele.

Noi suntem „lucrarea” lui Dumnezeu și aparținem unei generații umane nou create, create „în Hristos Isus” pentru scopul la care ne-a chemat. Prin urmare, starea de moarte spirituală nu este un obstacol în calea împlinirii marelui scop al lui Dumnezeu.

2. Depărtarea morală față de Dumnezeu este depășită (versetele 11-13)

Versetele 11-13

Efeseni 2.11-13: De aceea, amintiți-vă că voi, odinioară națiuni în carne, care erați numiți necircumcizie de către cei numiți circumcizie, făcută de mână în carne, erați fără Hristos în timpul acela, înstrăinați de cetățenia lui Israel și străini de legămintele promisiunii, neavând speranță și fără Dumnezeu în lume. Dar acum, în Hristos Isus, voi, care odinioară erați departe, v-ați apropiat prin sângele lui Hristos.

În acest pasaj, apostolul se ocupă de lucrarea lui „Hristos” care ne-a răscumpărat și ne-a împăcat, depășind al doilea mare obstacol care Îl împiedica pe Dumnezeu să Își îndeplinească scopul.

Cei pe care Dumnezeu vrea să-i folosească în marele Său scop de a-L glorifica pe Fiul Său nu sunt doar *morți* în fărâdelegi și păcate (Efeseni 2.1); ei sunt, de asemenea, *departe* de El din punct de vedere moral și spiritual (Efeseni 2.11,12). Prin natură și în practică, ei se află la o mare distanță morală de Dumnezeu. Într-o astfel de stare, ei sunt total nepotriviți să-L reprezinte și să reveleze slava lui Hristos. Înainte ca harul lui Dumnezeu să vină la noi, noi eram:

- „fără Hristos”
- „înstrăinați” - fără prieteni
- „străini” - fără patrie
- „fără speranță”
- „fără Dumnezeu”

Dar, prin lucrarea lui Hristos pe cruce, Dumnezeu a depășit obstacolul înstrăinării morale și spirituale și ne-a adus la Sine. Noi, care eram cândva „departe”, suntem acum „aproape” în Hristos. Aceasta este împăcarea. În 1 Petru 3.18, apostolul Petru vorbește despre această mare

lucrare a lui Dumnezeu. El spune: „Pentru că Hristos a suferit *o singură* dată pentru păcate {ispășirea}, Cel drept pentru cei nedreți {suplinirea}, ca să ne aducă la Dumnezeu {împăcarea}”.

Lucrarea lui Hristos este citată aici pentru a arăta că Dumnezeu lucrează în mod suveran pentru aducerea la viață a sufletelor (Efeseni 2.1,5), deoarece are o bază dreaptă pentru aceasta, „sângele lui Hristos” (Efeseni 2.13). „Sângele” este mijlocul de curățire, prin care suntem făcuți apți pentru prezența lui Dumnezeu și putem fi folosiți pentru a arăta gloria Fiului Său. Sângele a venit în întâmpinarea incapacității noastre morale, prin aceea că a spălat păcatele noastre. Datorită puterii de curățire a sângelui lui Hristos, depărtarea morală a omului față de Dumnezeu nu este un obstacol pentru Dumnezeu în calea îndeplinirii scopului Său etern.

3. Discordia dintre națiuni este depășită (versetele 14-22)

Această secțiune (Efeseni 2.14-22) se concentrează asupra lucrării „Duhului” de a aduce împreună pe iudeii credincioși și pe păgânii credincioși într-un „*singur* om nou”, făcând „pace” și dându-le „intrare la Tatăl”, depășind astfel obstacolul discordiei și al prejudecăților etnice.

Versetele 14,15

Efeseni 2.14,15: Pentru că El este pacea noastră, care din cei doi a făcut unul și a surpat zidul din mijloc al îngrădirii, după ce a desființat în carnea Sa vrăjmășia, legea poruncilor cuprinsă în rânduiești, pentru ca pe cei doi să-i creeze în Sine într-un singur om nou, făcând pace; ...

Din punct de vedere uman, iudeii și păgânii nu puteau trăi niciodată împreună în unitate. Dar Dumnezeu a făcut ca imposibilul să devină posibil. Hristos este „pacea noastră, care din cei doi (iudei și păgâni) a făcut *unul*”.

Unghiul de vedere al „păcii” de aici este etnic. Este unul dintre cele trei aspecte ale păcii pe care o savurăm.

1. În primul rând, avem *pacea exterioară* cu Dumnezeu (Romani 5.1). Aceasta nu este o stare de spirit, ci o stare care există între două persoane care au fost cândva înstrăinate.
2. În al doilea rând, avem o *pace interioară*, care vine din cunoașterea eliberării de păcat (Romani 8.6). Este o pace în duh și în conștiință, care curge din viața de înviere în suflet prin Duhul care locuiește în noi.
3. În al treilea rând, avem o *pace etnică* între credincioșii iudei și cei dintre neamuri, care trăiesc acum împreună în această nouă comuniune (Efeseni 2.14,15).

Toate cele trei aspecte ale păcii sunt legate de poziția noastră în Hristos și ne aparțin din momentul în care am fost mântuiți și pecetluiți cu Duhul Sfânt.

Dumnezeu a „desființat” (nu „abolit” ca în traducerea KJV) ceea ce a fost cauza vrăjmășiei dintre iudei și păgâni: „legea poruncilor cuprinsă în rânduiești”. Vrăjmășia se dezvoltase din cauza existenței Legii, care îi deosebea pe iudei și pe păgâni în obiceiurile și în modul lor de viață. Apostolul face aluzie la „zidul din mijloc al îngrădirii” din Templu, care îi separa pe cei doi. De fiecare dată când iudeii intrau în Templu, li se amintea de locul lor privilegiat la Domnul, ceea ce nu făcea decât să le sporească mândria și prejudecățile față de păgânii mai puțin privilegiați. Păgânii, la rândul lor, erau înfuriați de ipocrizia pe care o vedeau la iudei (Romani 2.24) și acest lucru le alimenta dezgustul și ura față de iudei. Cu timpul, „vrăjmășia” s-a adâncit foarte mult.

În creștinism, Dumnezeu a înlăturat separarea dintre iudei și păgâni. În această nouă comunitate a credincioșilor, El a „înlăturat zidul de despărțire” și i-a creat „pe cei doi, făcând pace, în Sine Însuși *un singur* om nou”. „*Un singur* Om nou” este Hristos, Capul din cer, unit cu mădularele trupului Său de pe pământ prin Duhul Sfânt care locuiește în el. Aceasta este unirea în trupul lui Hristos. Așadar, în *singurul* om nou, iudeul și păgânul au dispărut (Galateni 3.28; Coloseni 3.11) și, odată cu ei, și vrăjmășia care exista.

Dumnezeu nu numai că a creat o unire a iudeilor și a păgânilor cu Hristos, Capul, într-*un om* nou, dar a făcut posibilă și o unitate practică între ei. Unirea și unitatea nu sunt același lucru. De exemplu, am putea lega cozile a două pisici împreună și am avea unire, dar nu am avea unitate. Unitatea este un lucru practic, în care membrii *singurului om nou* trăiesc împreună în pace și dragoste unii pentru alții. Acesta este rezultatul faptului că „vrăjmășia” a fost „omorâtă” pe cruce.

Versetul 16

Efeseni 2.16: ... împăcându-i pe amândoi cu Dumnezeu într-*un singur* trup, prin cruce, după ce prin ea a făcut să moară vrăjmășia.

Exista o dublă vrăjmășie:

- în primul rând, între om și Dumnezeu, și
- în al doilea rând, între iudei și neamuri.

Dar o împăcare dublă i-a adus „la Dumnezeu” într-o relație fericită și, de asemenea, i-a adus „într-*un singur* trup” într-o relație fericită unii cu alții.

Versetele 17,18

Efeseni 2.17,18: Și, venind, a vestit Evanghelia: pace vouă celor de departe și pace celor de aproape. Pentru că, prin El, avem și unii și alții intrare la Tatăl, într-*un singur* Duh.

Într-*un singur* trup al lui Hristos, nu numai că trăim împreună, dar funcționăm împreună și ca vas de mărturie al lui Dumnezeu pe pământ. Prin intermediul numeroaselor mădulare ale trupului Său, Hristos vestește în prezent pacea în lume - celor care sunt „departe” (păgânii) și celor care sunt „aproape” (iudeii). Cei care cred și sunt aduși în această relație privilegiată cu Dumnezeu în Biserică au acum aceeași „intrare la Tatăl, într-*un singur* Duh”. Acest lucru este mai bun decât avantajele pe care le aveau iudeii față de păgâni, atunci când se apropiau de Dumnezeu în epoca Vechiului Testament. Ei aveau o intrare limitată la Dumnezeu; accesul lor la Domnul se făcea printr-un sistem de rânduieli, care îi ținea la distanță de El. Acum, iudeii și păgânii credincioși se pot apropia de „Tatăl” în libertatea înfierii în prezența Sa imediată (Evrei 10.19-21).

Astfel, Dumnezeu a depășit obstacolul aparent de nedepășit al separării etnice dintre iudei și păgâni și i-a adus într-o relație cu El Însuși, care depășește cu mult pe ceea care Israel o cunoscuse până atunci.

Diferitele elemente în formarea vasului ceresc de mărturie: Biserica (Adunarea)

- Noi am fost aduși la viață (făcuți vii) - Efeseni 2.1-10.
- Noi am fost apropiați unii de alții (împăcare) - Efeseni 2.11-13.

- Noi am devenit *una* (unirea) - Efeseni 2.14-22.

Două imagini folosite pentru a descrie mărturia actuală a Bisericii (Adunării): trupul și casa.

Există două imagini principale folosite în Noul Testament pentru a descrie Adunarea (Biserica) în contextul său corporativ: trupul și casa. În versetele 14-16 vedem trupul lui Hristos, iar în versetele 19-22 vedem casa lui Dumnezeu. Ca trup al lui Hristos, trebuie să arătăm *unitate*, iar ca și casă a lui Dumnezeu, trebuie să arătăm o *ordine* care este conformă cu sfințenia lui Dumnezeu.

Versetul 19

Efeseni 2.19: Așadar nu mai sunteți străini și locuitori temporari, ci sunteți împreună-cetățeni cu sfinții și ai casei lui Dumnezeu, ...

Creștinii credincioși sunt „concetățeni cu sfinții” în cetatea cerească și sunt destinați să domnească împreună cu Hristos și să manifeste gloria Sa în lumea viitoare. Dar, între timp, Dumnezeu vrea ca Biserica (Adunarea) să fie vasul Său actual de mărturie pe pământ. De aceea apar trupul și casa.

Versetele 20,21

Efeseni 2.20,21: ... fiind zidiți pe temelia apostolilor și a profeților, piatra de unghi fiind Isus Hristos Însuși, în care toată zidirea, îmbinată împreună, crește spre a fi un templu sfânt în Domnul, ...

Casa lui Dumnezeu în Noul Testament are două aspecte: *în primul rând*, ea este construită în prezent de Hristos, Maestrul constructor. Fiecare credincios este o piatră vie în această casă (Matei 16.18; 1 Petru 2.5; Evrei 3.6; 1 Corinteni 3.9a). Oamenii devin parte a casei prin credința în Evanghelie. Cu fiecare nou credincios adăugat, casa „crește” până când este adăugat și ultimul credincios. Atunci, casa va fi „templul sfânt” al Lui și va fi gata să arate slava lui Hristos în lumea care va veni. Construirea casei se desfășoară de aproape două mii de ani. Primele pietre au fost puse la locul lor în ziua Cincizecimii, iar când ultima persoană este salvată și introdusă ca o piatră în casă, Domnul vine și ia Biserica (Adunarea) la cer.

Versetul 22

Efeseni 2.22: ... în care și voi sunteți zidiți împreună, pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu în Duh.

În al doilea rând, casa este văzută ca un loc în care Dumnezeu locuiește în prezent prin Duhul. În acest sens, ea este o „locuință a lui Dumnezeu în Duh”. În primul aspect, credincioșii „sunt” casa (Evrei 3.6); în al doilea aspect, credincioșii (și falșii credincioși care se declară credincioși) sunt „în” casă (1 Timotei 3.15; 2 Timotei 2.20). În primul aspect, vedem suveranitatea lui Dumnezeu - El îi mântuiește pe oameni și îi aduce în casă. În al doilea aspect, vedem responsabilitatea omului în construirea casei (1 Corinteni 3.9-17). În consecință, există posibilitatea ca eșecul să intre în joc și ca un material prost să fie construit în structură, deși acest lucru nu este avut în vedere aici. În 2 Timotei 2.20 vedem acest aspect al casei în mâinile oamenilor, iar falșii mărturisitori sunt aduși înăuntru și o strică, astfel încât aceasta a devenit „o casă mare” care include pe toți care se declară creștini, atât cei autentici, cât și cei falși. Casa

Capitolul 2

lui Dumnezeu sub acest aspect (în mâinile oamenilor) a devenit un loc de stricăciune, de confuzie și de mare eșec.

~~~~~

În concluzie, putem spune că nimic nu L-a împiedicat și nu Îl va împiedica vreodată pe Dumnezeu să Își îplinească sfatul cu privire la formarea acestui vas ceresc de mărturie – Biserica (Adunarea). Iov a spus pe bună dreptate: „Știu că Tu poți face orice și că nici o hotărâre a Ta nu poate fi împiedicată” (Iov 42.2; compară cu Eclesiastul 3.14). Biserica (Adunarea) a fost concepută în dragostea veșnică și formată prin puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu, pentru ca El să aibă un vas potrivit pentru a arăta gloria lui Hristos. Când va începe epoca Apocalipsei (Împărăția Milenară), Hristos va domni cu complementul Său etern alături de El. Ea este acolo ca trup al Său și mireasă a Sa, nu pentru gloria ei, ci pentru a amplifica gloria Lui. Întreaga scenă va revela *înțelepciunea* lui Dumnezeu, *harul* lui Dumnezeu și *slava* lui Dumnezeu.

Tradus din *The Epistle of Paul to the Ephesians. The Purpose of the Ages*